

Cesta, po které jsem ujížděl se svým novým přítelem, byla rozmanitá. Projížděl jsem mnoha údolímí, lesy, kaňony a koryty řek. Měl jsem namířeno do místa zvaného Ostříží tvrz, v němž se podle sdělení mistra ukrývali členové královského rodu.

Nebyl jsem příliš nadšený tímto úkolem, protože, jak jsem se již zmínil v předešlém vyprávění, královská rodina na mne moc velký dojem neudělala. Byl zde však v sázce osud celé země a životy mnoha nevinných lidí, kteří by na královské rozmařilosti doplatili nejvíce.

Čím více jsem se blížil k onomu místu, tím byl les okolo mne stále hustší a hustší, až bylo zřejmé, že jsem se ocitl v pralese. Tato džungle byla velmi obávaná a málokdo jí navštěvoval, protože se proslýchalo, že zde přebývá příliš mnoho duchů a démonů.

Prales, který se nazýval Kadamba tvořil přirozenou hranici Železných hor. Když jsem se dostal do hustého porostu, byl jsem nucen sesednout z koně a postupovat dál pěšky. Prosekal jsem si cestu a s obavami jsem se rozhlížel po okolí, protože se mi zdálo, jakoby mne pozorovalo snad milion očí.

„Tvé pocity jsou oprávněné,“ ozval se Džíva „skutečně jsme sledováni. Jsou to hejna rakšasů, lidojedů, ale neobávej se jich, nezaútočí na nás.“ „Proč ne?“, zeptal jsem se. „Protože ví, kdo jsme, ví, že jsi mág a že by jsi je mohl zničit jediným úderem blesku.“ Džíva se odmlčel.

Mezitím jsme se dostali k řece a já jsem se rozhodl na jejím břehu utábořit a přenocovat. Pustil jsem Džívu a nechal ho volně se popásat, sám jsem pak připravil tábořiště. Vybudoval jsem ohniště a vztyčil stan. Pojednou se mi zdálo, jakobych zaslechl zašramocení. Patrně někdo šlápl na suchou větvíčku a zlomil ji. „Pozor,“ pronesl tiše Džíva. „Já vím, Džívo, já vím. Máme společnost, nevíš kolik jich je?“

„Asi pět.“ Samozřejmě, že jsme spolu nerozmlouvali ústně, ale pomocí myšlenek. Nikdo z nás se nesnažil dát najevo, že o existenci návštěvníků víme. Džíva jenom mírně zastříhal ušima a já jsem dál pokračoval ve své činnosti, jakoby se nic nedělo. Byl jsem jenom zvědavý, z jaké strany útok přijde.

Útočníci si vybrali střed. Z křoví náhle vyběhl voják s dlouhými rozevlátými vlasy a s namaženým mečem a divoce řval. Bleskurychle jsem se otočil okolo své osy a srazil nepřítele jeho vlastní silou do řeky, aniž bych použil zbraň. Pak vyběhli z křovisek zbývající čtyři útočníci a já jsem zaujal obranný postoj a trpělivě očekával další útok. Ten na sebe nedal dlouho čekat. Muž po pravici zaútočil jako první, ale podařilo se mi ho zneškodnit jediným odseknutím.

Krouživým pohybem jsem se vrátil do původního postavení a sledoval své protivníky. Křoví se však opět rozhrnulo a vystoupil z něho urostlý mladík, který své přátele s úsměvem zastavil.

„Přestaňte bojovat,“ řekl jim „nemá to smysl. Cožpak nevidíte, že nemáte šanci?“ „Ale pane, my jsme tři a on je sám.“ „Nic bychom nezmohli, ani kdyby nás bylo deset.“

Mladík ke mně přistoupil a zeptal se: „Co teď s tím? Tomu se říká remíza, nemyslíš?“ „Budiž,“ odpověděl jsem a usmál se na něho, přitom jsem zasunul meč do pochvy na znamení smíru. Ti tři také přestali pomýšlet na boj a pomohli svým přátelům. Mladík se se mnou dal do řeči: „Neradi tě rušíme příteli, ale co děláš na území Ostřížního hradu?“ Nechtěl jsem být nezdvořilý a tak jsem po pravdě odpověděl:

„Chtěl bych navštívit královnu Serenu a pokusit se jí pomoci v této nelehké situaci.“

„Ty? Nezlob se příteli, že jsem tak upřímný. Ale to by mohl tvrdit každý a požadovat pak odměnu.“ Usmál jsem se, docela jsem chápal jeho pochybnosti, podvodníků bylo opravdu dost.

„To v mém případě tak docela neplatí,“ odpověděl jsem a pohlédl na něho: „asi bych se ti měl nejdříve představit. Mé jméno je Dargon a jsem čaroděj, mág.“ Mladík se na mě překvapeně podíval a řekl zmateně: „Ty jsi mág? Ale zbraň ovládáš líp než leckterý bojovník.“ „A kdo jsi ty?“, otázal jsem se pro změnu zase já.

„Já jsem Roland, královna Serena je má matka a moje sestra je princezna Jasmína.“ „Velice mě těší, že tě poznávám Rolande,“ řekl jsem zdvořile „ty jsi ten, který odešel hledat pomoc do zahraničí?“ „Ano,“ odpověděl princ. „A měl jsi úspěch?“

„Dalo by se říci, že v podstatě ano. Celý svět je na naší straně. Podařilo se mi sestavit velkou armádu, téměř neporazitelnou. S tou jistě porazím Caaldora a získám zpět ztracené království.“ V duchu jsem se musel ušklíbnout, jeho jedinou snahou ve skutečnosti bylo získat zpět ztracenou moc a osud lidí, kteří se nechtěně zapletli této nesmyslné války ho zřejmě vůbec nezajímal. Protože se začalo rychle stmívat, navrhl jsem princovi a jeho společníkům, že dokončím tábořiště a pozval jsem je na nocleh. Všichni moji nabídku rádi přijali, jen Roland se zeptal, kde budou spát jeho společníci. Usmál jsem se a odpověděl, že to vůbec není žádný problém. Luskal jsem jenom prostě prsty a vedle mého stanu se objevili ještě dva další. U ohniště jsme si ještě před spánkem povídali. Roland mi vyprávěl zajímavý příběh o zlatém drakovi, který hlídá zemi Elidanu a o princeznu, která se vydala tohoto ochránce najít.

Při svém hledání však zbloudila na cestě a víc o ní nikdo nikdy neslyšel. Tak jsem tento příběh vyslechl od svého mistra a teď mi ho znova převyprávěl ve svém podání princ Roland. Podle legendy, která se traduje od nepaměti, hlídá naši zemi zlatý drak Ursilf, který přebývá v hoře Talbot, jenž se nachází kdesi v Železných horách. V případě ohrožení našeho království má drak za úkol pomoci jeho obyvatelům. Princezna tomuto příběhu patrně uvěřila doslova a vydala se draka i horu hledat. Roland šel jinou cestou, vydal se do světa a byl úspěšný.

Ani jedna ze stran mi nebyla sympatická, žádný z nich se neobrátil s prosbou o pomoc k obyčejným lidem. Nikdo nepřišel a nezeptal se obyvatel této země, co si oni myslí o této válce a jest-li by byli ochotni bojovat s nepřítelem. Poté jsem Rolandovi i já vyprávěl svůj příběh. Řekl jsem mu, kdo byl můj otec a také, jakou jsem dostal službu. „A co jsi měl za odměnu, měl jsi nějaký žold?“, zeptal se jeden z vojáků. „Prosím, myslíte peníze?“ Voják kývl, musel jsem se nad tím pousmát. „Vůbec žádné peníze jsem nedostával, odměnou mi bylo, že jsem se stal mágem, stejně jako můj mistr.“ Vojáci se po sobě podívali, měl jsem dojem, že vyprsknou smíchy.

Druhého dne z rána jsme se vypravili na hrad, vojáci slíbili, že mne doprovodí a ohlásí můj příjezd královně. Snad si ještě bude pamatovat mého mistra a jeho malého pomocníka. Hrad samotný stál na vysoké, rozlehlé skále, která byla ze všech stran obklopena hustými stromy a najít k němu cestu ho mohl jen ten, kdo o jeho existenci věděl. Náhodný poutník by jen s velkými obtížemi hrad našel, neboť v jednom místě hrad téměř splýnul se skálou. Musel jsem uznat, že ten, kdo místo objevil si nevybral špatně. Když jsme dospěli až k úpatí skály, museli jsme zvířata nechat v malé konírně, kde o ně bylo dobře postaráno. Nahoru jsme se dostali složitým systémem stezek a vysících mostů.

Když jsme došli až na místo, musel jsem nějakou chvíli čekat, než přišla královna. Když se objevila, uviděl jsem přicházet velmi jemnou a ušlechtilou bytost, která se příjemně usmívala a prohlížela si mne zvědavými očima, ve kterých jsem četl nekonečnou moudrost, zralost ducha a dobrotu ryzího srdce. Oblečena byla skromně, bez zbytečného přepychu, ostatně jako vždy. I na její tváři však bylo vidět, že jí tato nepohoda nedělá moc dobře. Rozpoznal jsem blízkost zákeřné choroby, která velmi pomalu přicházela a každý den strávený v těchto nehostinných podmínkách si vybírala svoji daň. Ačkoliv se královna snažila nedat před náhodnými hosty nic najevo, přeci jen občas i ona podlehla svému neviditelnému nepříteli.

Přesto, že byla v tomto stavu i tak z ní vyzařovala z ní nenápadná krása a půvab. Přirozeně jsem se hned zamiloval. Když mne spatřila, usmála se a usedla do křesla. Pokynula mi, abych se posadil. Sedla si naproti mě a ihned začala rozhovor. „Můj syn Roland mi řekl, kdo jsi. Jsi opravdu Ashrakův syn?“ „Ano královno, jmenuji se Dharuk a mohu to dokázat, bude-li třeba.“ Královna mávla rukou a pronesla, že to nebude zapotřebí. „Věříme ti, prý jsi čaroděj?“

„Ano jsem, můj mistr byl Beliath.“ „Tvůj mistr byl mág Beliath?“ „Ano, několikrát jsme u vás byli na návštěvě a mistr předváděl své umění. Byl jsem jeho asistent.“ „Počkej,“ královna roztála a rozesmála se: „ty jsi ten malý chlapec, který předváděl ty triky s králíkama v klobouku? Vzpomínám si na tebe, moc ti to tenkrát nešlo, všichni jsme se tvým kouskům moc zasmáli.“ Nebyla to fráze, věděl jsem, že si královna opravdu na mé nepovedené číslo vzpomněla. Také jsem se usmál. „A stal se z tebe takový obávaný bojovník? Roland mi pověděl, jak jsi je přemohl.“

Královna se téměř dotkla mojí ruky, ale na poslední chvíli se zarazila a stáhla se. „Nejsem bojovník, ale čaroděj. Jdu ve šlépějích svého mistra, najdu princeznu Jasmínu a přivedu ji.“ Královna se na mne podívala a řekla: „Ano, věřím ti. Věřím, že to dokážeš, Dharuku a moji dceru přivedeš zpět. Budeš od nás něco potřebovat, vojáky nebo nějaký doprovod?“ „Ne paní, mám dostatek sil na to, abych to zvládl sám.“ „Nechceš si před cestou odpočinout, máme tady dost komnat.“ „Já vím, ale děkuji. Odpočinu si, až se vrátím, prozatím mi paní nějakou tu komnatu připrav.“ Oba jsme vstali od stolu, pohlédl jsem královně do očí a ona do mých. Pocítil jsem její sympatie. Abych královnu potěšil, vyčaroval jsem jí růži. Růže mi vykvetla na hřbetu ruky. Podaná květina znamená přízeň. Poté jsme se rozloučili.

Ostříží tvrz jsem opouštěl ve večerních hodinách, doprovázel mne pouze Roland a jeho družina. Zjistil jsem, že o mého koně Džívu bylo velmi dobře postaráno a proto jsem pacholky odměnil. Když jsem osedlal Džívu, Roland navrhl, že on a jeho družina by se ke mě připojili a pomohli s hledáním. Jeho návrh jsem ale musel odmítnout. Odpověděl jsem, že by to nebylo příliš vhodné a bylo to moc nápadné. „Nebojte se, přátelé,“ řekl jsem Rolandovi „princeznu Jasmínu přivedu, jak jsem slíbil královně.“ „My ti věříme, Dargone,“ řekl Roland „ale já bych velice rád opět chtěl vidět svoji sestru. A také bych chtěl být přítom, až ji najdeš.“ „Slibuji, že až tvoji sestru najdu, tak se to dozvíš. Pošlu ti nějaké znamení, můžeš se spolehnout Rolande.“ Roland se s tím spokojil, odstoupil ode mne a popřál mi úspěšnou cestu.

Když jsem opět vstoupil do lesa, byl jsem již o něco klidnější. Svým vnitřním zrakem jsem přehlédl celou jeho plochu a objevil jsem místo, kde démon jménem Shara věznil princeznu Jasmínu. Jeho hrad byl vzdálen velmi mnoho mil, a proto jsem se vznesl nad koruny stromů, abych si ukrátil cestu.

Po několika denním putování oblohou jsem se snesl pět na zem, abychom si s Džívou odpočinuli. Přistáli jsme u jezera, které se jmenovalo Sarovara. Hrad démona Shary byl nedaleko. Postavil jsem tábor a přenocovali jsme na břehu jezera. Následujícího dne jsme opět pokračovali v cestě, tentokrát po zemi. I když se zdálo, že hrad je poměrně blízko, přesto jsme museli urazit ještě dost mil.

Hory v této oblasti byly velmi hustě pokryty lesy a rovněž zde žilo mnoho divokých zvířat a démonů. Vstoupil jsem do černého, temného pralesa a ucítil jsem nepříjemný, pronikavý zápach, který se šířil do všech stran. Museli jsme dýchat velice opatrně a dávat dobrý pozor, kam šlapeme. Les byl totiž v této části znečištěný odpadky nejruznějšího druhu a z nebe padal kyselý déšť. Démoni si v tomto prostředí libují a vyhledávají podobná místa.

Mezitím jsme s Džívou dojeli k velkému mostu, který byl ve značně zanedbaném stavu. Na první pohled bylo vidět, že již nebyl delší dobu používán.

Sestoupil jsem z Džívy a vzal ho za uzdu. Opatrně jsem vkročil na plošinu mostu a nahlédl přes okraj, uviděl jsem obrovskou propast, jejíž dno nebylo možné dohlédnout. Skály přede mnou byly pusté a holé, bez života, nad jejich vrcholky kroužili supy, orli, krkavci a jiní nebezpeční dravci, kteří čekali na svoji kořist.

Sotva jsme udělali první krok, objevil se první démon. Mocným hlasem zahřměl, až se most začínal otřásat v nekonečných nárazech, stromy se kácely a ze skal padaly kameny: „Co

pohledáváš na území krále Shary !!? " Démoni jsou velmi domýšliví, musel jsem se tomu usmát a proto jsem zažertoval: „Jedu ho navštívit, přijímá král Shara návštěvy?" Démon se zasmál: "Nejdříve by jsi ale měl zaplatit mýtné, máš peníze? Když ne, tak spolu musíme zápasit." Naoko zkroušeně jsem svěsil hlavu a zašeptal: „Tak to asi nejspíš prohraju v tomto duelu, protože já vůbec žádné peníze nemám." Démon se opět rozesmál a zařval: „Tak to jsi můj!"

Než-li jsem se stačil vzpamatovat, tak mne démon popadl svými ohromnými rukama a vznesl se se mnou do výšky. Svými pohyby přitom vytvořil vír, který ničil vše, co mu přišlo do cesty. Démon mne držel ve svých pažích a chtěl mne rozmačkat. Pojednou si však uvědomil, že jsem mimo jeho sevření a překvapeně na mne pohlédl. Pousmál jsem se a snesl se k němu. Chytil jsem ho za trup jeho těla, které bylo podobné bouřkovému mraku a vynesl jsem ho do ještě větší výšky. Zde jsem ho roztrhl vejpůl. Jednu jeho polovinu jsem hodil do vesmíru a druhou na dno oceánu, aby se již nikdy nemohli spojit. Obě poloviny přitom shořely na popel.

Pak jsem se vrátil k Džívovi. Les se přitom trochu změnil, stráně a louky se zazelenaly, přestal pršet kyselý déšť a draví ptáci odlétli. Také vzduch se pročistil. I Džíva byl spokojený a tiše pronesl: „Snad se sem vrátí normální život." Usmál jsem se, docela jsem jeho pocitům rozuměl. „Máme před sebou ještě dalekou cestu," poznamenal. „Víš něco o Sharovi?," zeptal jsem se svého přítele. Džíva pokýval hlavou: „Již jsem se s ním kdysi setkal, samozřejmě, že to bylo v jiném životě. Je to velmi mocný protivník, ovládá obrovskou armádu jiných démonů. Caaldor si vybral dobrého spojence. Spolu by se jim podařilo ovládnout celý svět." „To je nebezpečná představa. Myslíš si, že mám naději na úspěch?" „Domnívám se, že ano. Máš v sobě velmi mnoho sil a energií, o kterých ani nevíš. Když spojíš všechn svůj potenciál, mohl jsi Sharu porazit a osvobodit tak svět. Caaldor by byl pak bezmocný."

„Jsi připravený zemřít?," zeptal se Džíva filozoficky. „Ano, jsem," odpověděl jsem po pravdě. Ale vůbec jsem nechápal, proč mi tuto otázku položil. „Bojovník musí být vždy připraven zemřít, obzvláště jde-li bojovat." „To je pravda, ale já nejsem bojovník."

„Ne, to nejsi. Jsi čaroděj," odpověděl Džíva, na okamžik se odmlčel a pak pokračoval: „Už jsi uvažoval o tom, co budeš dělat, až to všechno skončí?" „Zatím ne příteli, proč se ptáš?" „Ve svém minulém životě jsi se snažil o duchovní poznání. Chtěl by jsi v tom pokračovat?" „Uvažoval jsem o tom. Ale stalo se něco, s čím jsem nepočítal.“ „Ano, já vím, zamiloval jsi se. To se ale navzájem nevylučuje. Duchovní život a manželský svazek.“

Zatímco jsme takto klábosili, pomalu jsme se přibližovali k hradu. Další démon, kterého Shara poslal se objevil v podobě větrného víru a zvedl velkou bouři nad celou oblastí. Démon mne unesl i s Džívou a oba nás spolkl. Když však chtěl letět dál, zjistil, že jsme na něho příliš těžcí a začal klesat dolů. Zevnitř jsme mu sevřeli hrdlo, až mu začali vylézat oči z důlků a mečem jsem mu rozpáral záda. S velkým rachotem a řevem dopadl démon na zem a zahynul. Pak jsem ho rozsekal na tisíc kousků a jeho vnitřnosti jsem rozhodil po okolí jako potravu pro psi a šakaly. Ráz krajiny se mezitím poněkud změnil. Jestli-že před tím byl ještě v jakžtakž ucházejícím stavu, nyní to byla úplná katastrofa. Země zde byla poseta mnoha krátery a neznámé stroje hloubily v údolích jámy a dolovaly z nich přírodní bohatství. Těžili se zde drahé kameny, uhlí a jiné nerosty, které po zpracování v továrnách démon prodával okolním státům. Z těchto zdrojů pak financoval svoji početnou armádu a platil dělníky, kteří do vyčerpání dělali v jeho dolech a továrnách. Z továren se valil hustý dým a výpary, které znečišťovali ovzduší. Nebe zde bylo špinavě šedé, místy až černé. Padal z něho kyselý déšť, hnis a výkaly.

Samotné sídlo démona Shari však bylo před tímto znečištěním ochráněno. Bylo postaveno na velké náhorní plošině a obehnané vodním příkopem, v němž přebývalo mnoho dravých ryb. Nad